

[Landbrugsministeren.]

Derfor er jeg enig med dem, der har sagt, at tanken om en sådan solidaritet imellem landmændene, den er nok ikke helt forkert i et samfund, hvor vi f. eks. forlanger, at alle, som ønsker at sikre sig mod arbejdsløshed, igennem et langt, langt liv må indbetale ugentlige kontingenter til en arbejdsløshedskasse, selv om mange af dem gud ske lov overhovedet ikke bliver arbejdsløse; de betaler bare til de kolleger, der er så uheldige, at de bliver arbejdsløse.

Vi ved jo, at der er landmænd, også i år, som måske netop på grund af tørken får forøgede indtægter, nemlig de, der ikke er ramt af tørken, og som har haft held til at avle nogle kartofler, som sælges til væsentlig højere priser end dem, man har været vant til, osv. Jeg synes ikke, det er urimeligt, at disse tanker om solidaritet imellem landmændene er blevet rejst.

I regeringens forhandlinger med landbrugsorganisationerne har det da også indgået, og der er indgået en forpligtelse fra begge sider til, at vi starter en drøftelse om disse problemer, og jeg kan oplyse, at forhandlingerne med landbrugsorganisationerne starter i næste uge. Men jeg vil da gerne bede om, at man ikke gør disse forhandlingers afslutning til en betingelse for gennemførelse af dette lovforslag. Forslaget hæster meget, og der er mange tekniske undersøgelser, vi må foretage i forbindelse med de øvrige tanker, der har været rejst.

Hr. Ole Olsen mente, at venstres forslag nok havde presset på regeringen. Nej, det har det såmænd ikke, men regeringen har, uanset hvad hr. Karlskov Jensen mener om organisationer, syntes, at det var en rigtig idé at tage landbrugsorganisationerne med på råd. Det er jo til syvende og sidst dem, der repræsenterer den aktive landmand, og det er måske også til syvende og sidst dem, der – i hvert fald lige så godt som hr. Karlskov Jensen – ved, hvor skoen trykker. Det er vel ikke mere end rimeligt, at vi tager disse drøftelser med organisationerne. Det er fordi, siger hr. Karlskov Jensen, socialdemokratiet har en anden holdning til organisationerne, end venstre har. Ja, det kan da meget vel være. Det er også rigtigt, når hr. Karlskov Jensen siger, at det, organisationerne mener, ikke nødvendigvis forpligter os andre. Det er også fuldstændig korrekt. Men jeg kender godt den skarpe adskillelse, der er her i samfundet med hensyn til organisationer og folketinget. Ikke desto mindre ville jeg kvie mig ved at tro,

at selv en venstrelandbrugsminister med al hans liberalisme og al hans afstandtagen fra organisationerne ville fremkomme med lovforslag i folketinget om et vigtigt landbrugsanliggende uden at have talt med landbrugets organisationer. Det ville jeg dog kvie mig ved at tro. Det har jeg syntes var en fornuftig og god ting i den situation, vi er i, og jeg må erkende, at det er det, der trak regeringens lovforslag lidt længere ud end det forslag, som venstre har fremsat.

Hr. Karlskov Jensen kom ind på den bevillingsramme, som er indeholdt i regeringens forslag, og spurgte, om jeg kan bekræfte, at jeg vil være med til at søge denne ramme udvidet, hvis det viser sig, at der ikke er penge nok til, at alle, der opfylder betingelserne for at få lån, kan få lån. Jeg kan sige, at regeringen har givet tilsagn om i forhandlingerne med landbrugets organisationer, at skulle det vise sig, at rammen ikke er tilstrækkelig, så tager vi en drøftelse om de problemer, og så er det regeringens hensigt at søge bevillingsrammen udvidet. Men vi har rigtignok samtidig måttet sige til organisationerne, at det er selvfølgelig folketinget, der i den sidste ende bevilger regeringen de nødvendige penge og også bevilger de nødvendige lånerammer, og at vi er udsat for meget stærke krav fra forskellige sider i folketinget – også fra venstre – om, at der skal spares på de offentlige budgetter. Men jeg ville dog til syvende og sidst nok forvente, at venstre ville støtte en sådan udvidelse, hvis regeringen skulle komme med en anmodning herom.

Spørgsmålet om en udvidet dispensationsadgang, som også er rejst af hr. Karlskov Jensen, er nok bedst egnet til en videre drøftelse i udvalget.

Må jeg sige til hr. Halvgaard, at jeg er ikke forbavset over den stilling, fremskridtspartiet og hr. Halvgaard tager til denne lovgivning. Hr. Halvgaard har en anden medicin. Det er lempelse i kapitalvindingsskatten til folk, som ikke drømmer om at sælge, hvis de kan blive fri. Det er ophævelse af bopælspligten for nogle folk, som alligevel bor på deres ejendom og ønsker at blive boende. Det er ændringer i jordrestriktionerne, som ikke gavner de landmænd, der er ramt af tørken. Og det er nedsættelse af indkomstskatten for nogle landmænd, som ingen indkomster har. Altså ikke på noget punkt en medvirken til lettelse af de aktuelle problemer for de landmænd, som er ramt – først og fremmest de unge landmænd, som er ramt. Frem-